

RŪPĒS PAR DRAUDZES UZTICĪBU (2. TES. 2:13- 3:18)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Tes. 2:13-3:18, Ap. d. 17:11, Lūk. 10:25-28, Mat. 7:24-27, 18:15-17.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad nu, brāļi, stāviet stipri, turēdami tās mācības, kuras esat smēlušies gan no mūsu runām, gan no mūsu vēstules.” (2. Tes. 2:15).

GALVENĀ DOMA:

Neskatoties uz lielajiem un godības pilnajiem apsolījumiem nākotnē, mums ir jāstāpjas ar ikdienas izaicinājumiem un ciņām draudzē. Tesalonikas draudze nebija izņēmums.

Draudzes ir līdzīgas augiem. Ja augs neaug, tad tas mirst. Citiem vārdiem sakot, pēc Dieva plāna pārmaiņas ir ierakstītas augu gēnos. Līdzīgi arī draudze mirst, ja tā nemainās un neaug. Bet ne visas pārmaiņas ir labas. Pārmaiņas var aizvest mūs prom no tās vietas, kur atrodamies. Tās var būt par iemeslu tam, ka mēs zaudējam saikni ar mums paredzēto Dieva plānu. Septītās dienas adventistu draudzei jābūt īpaši modrai, jo vienīgi mēs sludinām tagadējās patiesības vēsti! Tā ir smaga atbildība – neviens no mums, ne draudzes locekļi, ne kalpotāji, nedrīkstam to nekad aizmirst.

Caur atklāsmi un Gara vadītu saskaņu Dievs draudzi ir vadījis pie vēl lielākas gaismas. Izpratne par pagātņi palīdz draudzei atrast savu ceļu nedrošajos pārmaiņu ūdeņos. Pāvila pēdējie vārdi tesalonīķiešiem ir inspirēts vadonis šajā kritiskajā zonā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. septembrī.

UZTICĪGI PĒC DIEVA IZVĒLES

(2. TES. 2:13-17)

Valoda šajā sadaļā atgādina lūgšanu pirmās vēstules sākumā. Gandrīz liekas, ka Pāvils atgriezās tajā vietā, kur viņš ir sācis, radot dabisku noslēgumu abām šīm vēstulēm. Šeit Pāvils izsaka savas bažas, lai ticīgie Tesalonikā nenovirzītos no ceļa, uz kura viņš viņus ir uzvedis.

Izlasi 2. Tes. 2:13-17. Kāpēc Pāvils pateicas Dievam par tesalonīķiešiem? Ko viņš šajos pantos lūdz viņus darīt? Kādos veidos šie vārdi ir piemēroti mūsdienās, kad esam tik tuvu noslēgumam? _____

Tesalonīķiešu dzīvē Pāvils saskatīja pierādījumus, ka viņi ir „no paša sākuma izraudzīti pestīšanai”. Lai gan glābšana ir dāvana, ticīgie to piedzīvo, pateicoties Gara svētošanai un ticībai patiesībai. Ticīgā dzīvē ir vairāk nekā tikai subjektīva pieredze, tā ir stipri nopamatota patiesībā.

Tieši tāpēc Pāvils ir tik nobažījies, kaut tesalonīķieši turētos pie mācībām, kas viņiem ir mācītas gan vēstulēs, gan runās. Ļaužu pieķeršanās patiesībai bieži vien laika gaitā aizslīd, tāpēc mums ir vienmēr jāsaņem stiprinājums no tiem, kas sludina un māca.

Draudzes agrīnajās dienās mutvārdu tradīcijām bija pat lielāka loma nekā rakstīšanai. Mutvārdu tradīcijas ir mazāk pakļautas netīšiem sagrozījumiem. Balss tonis un žesti daudz precīzāk atklāj vārdu nozīmi nekā tad, ja tie ir uz papīra. Tieši tāpēc sludināšana kā komunikācijas metode nekad nenoveco.

Bet rakstīšanas tradīcija, piemēram, Pāvila vēstules, ir mazāk pakļautas apziņātai sagrozīšanai no to cilvēku puses, kas grib izmainīt evaņģēliju savu nolūku dēļ. Rakstītais vārds nodrošina drošu un nemainīgu normu, pēc kuras cilvēks var pārbaudīt mutvārdu vēsti, kas tiek sludināta. Apustuļu darbu grāmatā berojieši tika slavēti par to, ka viņi bija apvienojuši mutvārdu vēstis un rūpīgu Rakstu izpēti (Ap. d. 17:11).

Izlasi vēlreiz šodienas pantus. Ir tik daudz spēku, kas cenšas mūs aizvilināt prom no patiesības. Padomā, kā tu esi mainījies vai mainījusies laika gaitā! Vai šīs pārmaiņas atklāj lēnu, bet noturīgu iesakņošanos patiesībā, vai lēnu, bet noteiktu iešanu prom no tās? Citiem vārdiem sakot, uz kuru pusi virzās tava dzīve? _____

PĀRLIECĪBA, SASKAROTIES AR ĻAUNO (2. TES. 3:1-5)

Mūsdienų pasaulē daudzi cilvēki smejas, dzirdot uzskatu par burtisku sātānu. Viņu prātā tas ir laika pārbaudi izturējis mīts no māņticības ēras, kad vēl nebija attīstījusies zinātne. Viņi domā, ka labais un ļaunais ir vienkārši nejaušas cēloņu un ietekmes sekas. Vai arī – citi cilvēki domā, ka labais un sliktais ir tikai kultūras veidots priekšstats, kas attiecas uz specifiskiem laikiem un vietām, nekas vairāk.

Bet Bībele skaidri apgalvo, ka sātāns ir reāls. Un bieži vien tā ir viņa priekšrocība, ka atsevišķās pasaules daļās viņš var paslēpties vai pat ļaut sevi izķēmot kā sarkānu velniņu ar ragiem. Karikatūras lielā mērā palīdz cilvēkiem nonākt pie uzskata, ka sātāns nav reāls, un tieši to viņš arī vēlas. („Velns man lika to darīt!” – kāds slavens komiķis mēdza smiet.)

*Izlasi 2. Tes. 3:1-5. Lai gan mūsu ticībai ir daudz izaicinājumu, Pāvils izsaka cerību. Uz ko balstīta šī cerība un kādi ir nosacījumi, uz kuriem balstoties mēs to varam droši pieprasīt sev? Skat. arī Lūk. 10:25-28, 5. Moz. 8:1.*_____

Pāvils iesāk trešo nodaļu ar lūgumu aizlūgt (tāpat kā 1. Tes. 5:25), lai evaņģēlijs izplatītos ātri un tiktu pagodināts, pateicoties viņa darbam. Pāvils arī grib, lai viņi lūdz, kaut viņš tiktu atbrīvots no ļauniem cilvēkiem (2. Tes. 3:2). Šis izteiciens netieši norāda, ka viņam prātā ir konkrētas personas, kurus vēstules saņēmēji varētu arī pazīt.

Pāvils turpina ar vārdu spēli (2. Tes. 3:2, 3). Ne visiem cilvēkiem ir „ticība” (uzticēšanās vai nodošanās Dievam), bet Kungs ir „uzticams” (tāds, uz ko var droši paļauties – kas iedevš ticību un nodošanos). Uz šo uzticamo Kungu var droši paļauties, Viņš pasargās viņus no ļaunā jeb sātāna. Labā vēsts ir tā, ka, lai gan sātāns ir spēcīgāks par mums, Kungs ir spēcīgāks par sātānu, un mēs varam rast drošību un spēku Kungā.

Pāvils nobeidz šo vēstules daļu (2. Tes. 3:4, 5), vēlreiz uzslavējot tesalonīķiešus un pienesot lūgšanu par viņiem. Viņš ir pārliecināts, ka viņi darīs to, ko viņš ir lūdzis, un ka viņi turpinās to darīt, neskatoties uz sātāna un viņa inspirēto cilvēku pretestību. Viņš lūdz par to, lai Kungs vērs viņu uzmanību uz „Dieva mīlestību” un „Kristus pacietību”.

*Pat pārbaudījumu un ciešanu vidū Pāvila vēstules vienmēr ir pilnas ticības, cerības un noteiktības. Kā mēs varam iemācīties šādu ticību, cerību un noteiktību savai dzīvei, neskatoties uz bieži vien sarežģītajiem apstākļiem?*_____

RAKSTI UN TRADĪCIJAS (2. TES. 3:6-8)

Kad Jēzus staigāja pa šo zemi, Jaunās Derības vēl nebija. Jēzus Bībele bija Vecā Derība. Bet jau no paša sākuma paklausība Jēzus izteiktajiem vārdiem bija gudrā lieta, ko Viņa mācekļi darīja (Mat. 7:24-27). Jēzus vārdi un darbi turpināja būt autoritatīvi draudzei turpmākajos gados (1. Tes. 4:15, Ap. d. 20:35, 1. Kor. 11:23-26). Tad, pateicoties Svētā Gara inspirācijai, apustuļi tika vadīti pie pareizas Jēzus vārdu un Viņa darbības nozīmes skaidrošanas (Jāņa 15:26, 27; 16:13-15). Un pirms vēl pirmā kristiešu paaudze bija nogājusi no skatuves, apustuļu raksti tika uzskatīti kā pilnīgi pielīdzināmi Vecās Derības praviešiem un tos varēja saukt par „Rakstiem” (2. Pēt. 3:2, 16).

Izlasi 2. Tes. 3:6-8, 14. Saskaņā ar šiem pantiem, ko Pāvils iekļāva savā patiesības izpratnē? _____

Laikā, kad Pāvils ieradās Tesalonikā, agrīnā draudze uzskatīja Jēzus vārdus un apustuļu mācību par ārkārtīgi autoritatīviem. „Tradīcija” Jaunās Derības laikā nebūt nebija netīrs vārds. Tas varēja attiekties uz Jēzus vārdu un darbu pieminēšanu draudzē un ietvert apustuļu mutvārdu mācības un rakstus. Tradīcija viņiem lielā mērā bija tas pats, kas mums ir Raksti. To varēja pavēlēt un tai bija jāpaklausa.

tesalonīķiešiem tradīcija bija kaut kas vairāk nekā tikai Pāvila vēstules. Tā ietvēra visu, ko Pāvils bija viņiem teicis, būdams Tesalonikā, kā arī viņa rīcību, ko viņi centās atdarināt. Fakts, ka Pāvils smagi strādāja, lai uzturētu sevi Tesalonikā, ne tikai parāda, ka viņš par viņiem rūpējās (1. Tes. 2:9). Tā bija „tradīcija”, ko viņš sagaidīja, lai tesalonīķieši ievieš savā dzīvē.

Pāvils nebija slinks, dzīvojot starp viņiem. Viņš neēda citu cilvēku ēdienu, par to nesamaksājis. Viņš strādāja "nakti un dienu", lai nebūtu nevienam par nastu. Un ikviens Tesalonikā, kas dzīvoja atšķirīgi, bija „ārpus kārtības”. Pāvila definīcija, kas ir nekārtīgs cilvēks, neaprobežojās ar tiem, kas grāva draudzi un sabiedrību. Šeit viņš paplašināja robežas un iekļāva ikvienu, kas nesekoja apustuļu mācībai un praksei.

Šie panti atklāj, cik svarīga tesalonīķiešiem bija Pāvila rīcība. Lai gan viņš bija saņēmis patiesību no Kunga tiešā veidā (Gal. 1:1), viņa dzīve un darbi nesa tādu pašu liecību, kā viņa vārdi. Cik labi mūsu dzīves atspoguļo patiesības, kas mums ir dotas? _____

STRĀDĀŠANA UN ĒŠANA (2. TES. 3:9-12)

Ar kādu reti sastopamu problēmu Pāvils saskārās Tesalonikas draudzē? 2. Tes. 3:9-12.

Šajos pantos Pāvils par tradīciju nosauc to, ko viņš darīja un teica specifiskā situācijā. Ievērojama ļaužu grupa bija nekārtīga jeb ārpus kārtības (2. Tes. 3:6, 11). Pāvils bija nosaucis šo problēmu iepriekšējā vēstulē un tur par to uzmanīgi runājis (1. Tes. 4:11, 12; 5:14). Bet šeit viņš izmanto daudz stiprākus vārdus.

Pāvils kā apustulis varēja pieprasīt, lai draudze sagādā viņam ienākumus, pajumti un ēdienu. Bet pirmajā vēstulē viņš bija sevi nolīcis viņiem par priekšzīmi, strādādams nakti un dienu, lai nebūtu viņiem par nastu (1. Tes. 2:9). Tas bija paraugs mīlestībai. Bet saskaņā ar 2. Tes. 3:8, viņš arī strādāja „nakti un dienu”, lai izveidotu paraugu, kā ikvienam vajadzētu rūpēties par savām personīgajām vajadzībām, cik vien tas ir iespējams.

Ja Pāvils būtu tikai parādījis priekšzīmi, kāds varētu teikt, ka tradīcija nav skaidra. Bet Pāvils izsaka šo jautājumu arī vārdos. Īsajā laikā, ko viņš pavadīja kopā ar viņiem klātienē, viņš bieži kā pavēli izteica populāru teicienu: „Ja kas negrib strādāt, tam nebūs arī ēst.” (2. Tes. 3:10).

Šajos pantos Pāvils nekritizē pūles to cilvēku labā, kas nevar paši par sevi parūpēties. Galu galā, Jēzus pats bija spēcīgs paraugs līdzjūtībā pret tiem, kurus apstākļi dzīvē bija atstājuši bezpalīdzīgas vai trūkumā.

Pāvila rūpju objekts bija ļaužu grupa draudzē, kas ar nodomu bija slinki. Viņi izlikās aizņemti, jaucoties citu darīšanās, izņemot savējās (2. Tes. 3:11). Līdzīgi daži senās pasaules filozofiem, šie ticīgie deva priekšroku bezrūpīgai dzīvei, nevis darbam. Varbūt viņi veltīja laiku, diskutējot par teoloģiju vai kritizējot citu cilvēku uzvedību, tā vietā, lai nopelnītu sev iztiku. Pāvils pavēl viņiem, „atsaukdamiem uz Kungu Jēzu Kristu”, sekot viņa piemēram un nopelnīt tiesības runāt, rūpējoties paši par savām vajadzībām.

Cik pārsteidzoši, ka pat tik agri draudzes vēsturē Pāvilam bija jārisina tik daudzas problēmas draudzes locekļu vidū! Kā tas varētu mūs pasargāt (īpaši jaunos locekļus) no uzskata, ka draudzes ir pilnas ar svētiem cilvēkiem? Vēl svarīgāk – kā mēs varam būt pozitīvs spēks savā draudzē, neskatoties uz savām kļūdām un vājībām? _____

NEATLAIDĪGA MĪLESTĪBA (2. TES. 3:13-15)

Saskaņā ar Mat. 18:15-17, kā draudzei vajadzētu izturēties pret personu, kas ir pārdījusi māceklim neatbilstošu rīcību? _____

Draudzes disciplīna ir viens no sarežģītākajiem jautājumiem, ar ko saskaras mūsu draudzes. Bieži kļūdainais loceklis ir kāda cita locekļa brālis, mamma, dēls, brālēns vai vislabākais draugs. Daži locekļi atzīst par labāku vispār nekad nedisciplinēt, citi dod priekšroku bargām sankcijām. Kā lai draudze saprot Dieva prātu tik daudzu karojošu interešu vidū?

Mat. 18. nodaļa ierosina skaidru un vienkāršu procesu. Vispirms tā ir saruna starp pārkāpēju un to, kam ir izdarīts pāri. Konteksts norāda, ka šīs sarunas mērķim ir jābūt piedošanai, kad vien tas ir iespējams (Mat. 18:21-35). Otrais solis – tam, kam ir izdarīts pāri, ir jāņem viens vai divi citi līdz, lai izvairītos no neskaidrības par to, ko ir teikusi viena vai otra puse. Tikai pēc tam, kad ir rūpīgi ievēroti šie divi pirmie soļi, process drīkst pāriet uz draudzes stundu. Tad, ja pārkāpējs vai pārkāpēja nereaģē arī uz draudzi, pret viņu ir jāizturas kā pret „pagānu un muitnieku” (Mat. 18:17).

Šeit ir problēma. Ko nozīmē izturēties pret kādu kā pret pagānu un muitnieku? Pastāv vismaz divas atšķirīgas iespējas. No vienas puses, Jēzus varēja aicināt draudzi izvairīties no pārkāpēja tā, kā no pagāniem un muitniekiem izvairījās sabiedrība, kurā Viņš bija uzaudzis. No otras puses, tas varēja būt aicinājums izturēties pret izstumtajiem tā, kā Jēzus izturējās pret pagāniem un muitniekiem (ar līdzjūtību un piedošanu).

Kas Pāvilam ir, ko teikt par draudzes disciplīnu? 2. Tes. 3:13-15. _____

Pareizi ieviest Mateja 18. nod. un 2. Tes. 3. nod. mūsdienu dzīvē ir problemātiski. Nav divu vienādu cilvēku. Nav divu vienādu situāciju. Dažreiz piedošana mīkstina pārkāpēja sirdi un ienes draudzē izlīgšanu. Citos gadījumos nocietināti pārkāpēji reaģē tikai uz mīlestību, kas ir pietiekami stingra, lai sadurtos ar sekām un vadītu tās. Tieši tāpēc Ģenerālkonference nevienu neizslēdz. Šādu delikātu procesu vislabāk var pārvaldīt vietējā draudze, kur pārkāpējs ir labi pazīstams.

Stingra mīlestība nav atļauja ķengām un vardarbībai. Saskaņā ar 15. pantu, pret cilvēku, kam nepieciešama disciplinēšana, vēl joprojām ir jāizturas kā pret ģimenes locekli. Draudzei ir jāsaģlabā apziņa, ka pārkāpējs ir brālis, „par ko Kristus ir miris” (Rom. 14:15, 1. Kor. 8:11).

Kāda ir tava pieredze ar draudzes disciplinēšanu? Kā draudze var saģlabāt līdzsvaru starp konfrontāciju un pieņemšanu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Tesalonikas ticīgos ļoti apgrūtināja cilvēki, kas nāca ar fanātiskām idejām un mācībām. Daži bija “izlaidīgi, nestrādādami nekādu darbu, bet tikai izlikdamies”. (2. Tes. 3:11) Draudze bija pareizi organizēta, jo tika iecelti gan sludinātāji, gan diakoni, bet atradās daži ietiepīgi un impulsīvi vīri, kas atteicās pakļauties draudzes autoritātēm.” Elena Vaita „Apustuļu darbi”, 261. lpp.

„Tomēr, atrodoties Tesalonikā, Pāvils pilnībā neiztika tikai no sava roku darba. [...] (Fil. 4:16) Neskatoties uz to, ka viņš saņēma tādu palīdzību, Pāvils centās sniegt tesalonīķiešiem čakluma paraugu, lai neviens to nevarētu taisnīgi apvainot alkatībā, un arī tāpēc, lai tie, kas turējās pie fanātiskiem uzskatiem par fizisku darbu, saņemtu praktisku nosodījumu.” 348., 349. lpp.

„Ieradums atbalstīt vīriešus un sievietes slinkumā, dodot viņiem personīgas dāvanas vai draudzes naudu, veicina grēcīgu ieradumu rašanos. No tā vajadzētu apzināti izvairīties. Ikviens vīrietis, sieviete un bērns ir jāmaca darīt praktisku, lietderīgu darbu. Visiem vajadzētu iemācīties kādu amatu. Tā var būt telšu taisīšana vai cita nodarbošanās. Bet visiem vajadzētu mācīt izmantot savas ķermeņa daļas kaut kāda mērķa labad, un Dievs ir gatavs un labprātīgs palielināt visu to ļaužu pielāgošanās spējas, kas sevi izglītos čakluma ieradumos.” Elenas Vaitas komentāri, SDA Bībeles komentāri, 7. sēj., 912. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mūsu draudze saglabā līdzsvaru starp turēšanos pie pagātnē nostiprinātām patiesībām un sekošanu Dieva dotajai tālākajai gaismai? Kā mēs varam zināt, kad jaunā „gaisma” patiešām ir „gaisma” un nevis krāpšana?

2. Kā mēs izturamies pret nevaldāmiem un nemierus radošiem draudzes locekļiem, kas vienmēr par kaut ko sūdzas? Un kā ir ar tiem, kas izsaka savu rūpi par reālām problēmām?

3. Apkopo savā prātā būtiskāko, ko Pāvils pasaka tesalonīķiešiem šajās divās vēstulēs tā, lai šī vēsts noderētu mūsdienu draudzei.

KOPSAVILKUMS:

Abas Pāvila vēstules tesalonīķiešiem atklāj mums svarīgos jautājumus, kā draudzei pastāvēt grūtos apstākļos. Lai arī cik ļoti tiešais konteksts atšķiras no mūsējā, šeit atklātie principi ir nezūdoši un mūžīgi, jo tos ir devis pats Kungs.